

РЕШЕНИЕ

№ 12658

гр. София, 23.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 24.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4866** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от В. П. Ш., действаща със съгласието на своя баща и процесуален представител адв. П. Ш., срещу Решение № 136/11.04.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), с което на основание чл. 65, т. 5 от Закона за защита от дискриминацията (ЗЗДискр.) установява, че с издаването на заповед № РД-01-239/26.04.2020 г., с която била създадена нова т. 1, б. „а“, министърът на здравеопазването не е допуснал нарушение на забраната за дискриминация на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. спрямо непълнолетни лица – деца от 13 до 18 годишна възраст, както и спрямо В. П. Ш., на основата на признак „възраст“, доколкото със същата заповед се преследва легитимна цел – опазване на общественото здраве на населението.

В жалбата се излагат твърдения за неправилност на оспорената заповед поради допуснати съществени процесуални нарушения, както и нарушения на материалния закон, поради което се иска и нейната отмяна. Посочва се, че по преписката административният орган неправилно е конституирал като ответник в производството министъра на здравеопазването, а не „К. А., като лице, което е изпълнявало длъжността министър на здравеопазването“ към момента на действието на т. 1а от оспорената заповед. Излагат се съображения за това, че в случая безспорно е налице неравностойно третиране по отношение на достъпа до обществени паркове и градина за деца до 12-годишна възраст и за тези от 13 до 18-годишна възраст. Твърди се, че

заповедта изобщо не преследва легитимна законова цел, тъй като по никакъв начин не е доказана полезността от ограничаването на посещенията на обществени паркове и градини от страна на деца между 13 и 18-годишна възраст спрямо разпространението на инфекциозното заболяване от вируса „Ковид-19“.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация не изпраща представител. В писмено становище от юрк. С. жалбата се оспорва като неоснователна и недоказана, поради което и предвид липсата на отменителни основания по чл. 146 от АПК моли съдът да я остави без уважение.

Заинтересованата страна – министърът на здравеопазването, се представлява от юрк. И., който оспорва жалбата, а процесното решение на КЗД счита за правилно и законосъобразно.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на страните по делото, приложената административна преписка и събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Административното производство е започнало във връзка с подадена жалба до КЗД вх. № 44-00-1165/30.04.20г от В. Ш., [дата на раждане], чрез законния ѝ представител П. Ш. /неин баща/ срещу министъра на здравеопазването. В жалбата били изложени твърдения, че с буква „а“ от т. 1а на Заповед № РД-01-239/26.04.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 7 от Закона за здравето, чл. 73 от АПК и чл. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание във връзка с усложняващата се епидемична обстановка в страната, свързана с разпространението на вируса „Ковид-19“, била осъществена пряка дискриминация по признак „възраст“ спрямо децата от 13 до 18 години, като се нарушавали чл. 4, ал. 2 вр. ал. 1 предл.15 и чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗДискр. Искано се да се установи същата, да се наложи принудителна административна мярка „задължително предписание“ на министъра на здравеопазването и да бъде наложена имуществена санкция на нарушителя.

С решение № 654/23.08.2021 г. КЗД установила, че К. А., който е заемал поста министър на здравеопазването на Република България и е подписал заповед № РД-01-239/26.04.2020 г., с която била създадена нова т. 1а, в която в т. 1, б. „а“, гласяща, че посещенията на паркове и градини се разрешава само на лица до 12 години, задължително с техните родители или членове на техните семейства, но не повече от двама възрастни, във времето от 09:30 до 18:30 ч., не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. спрямо В. Ш. на основата на признак „възраст“.

Това решение било обжалвано от В. Ш. чрез нейния баща и законен представител, като с решение № 4758/12.07.2022 г. по адм.дело № 9104/2021 г. по описа на АССГ, то било отменено и преписката била върната на КЗД за ново произнасяне по жалба вх. № 44-00-1165/30.04.2020 г. В решението на съда било посочено, че в хода на административното производство е допуснато съществено процесуално нарушение - достатъчно да обоснове отмяна на акта, тъй като ответниците в административното производство не били конституирани правилно и не са представлявани надлежно. Изрично било записано, че единствен ответник следва да е министърът на здравеопазването на Република България. Решението на АССГ влязло в сила на

04.07.2023 г.

След връщането на преписката производството пред КЗД било възобновено, като с разпореждане № 541/24.07.2023 г. тя била разпределена на пети специализиран заседателен състав. С оспореното в настоящото производство Решение № 136/11.04.2024 г. КЗД установила, че ответната страна в производството - министърът на здравеопазването на Република България, издател на заповед № РД-01-239/26.04.2020 г., с която била създадена нова т. 1, б. "а" - посещенията на паркове и градини се разрешава само на лица до 12 години, задължително с техните родители или членове на техните семейства, но не повече от двама възрастни, във времето от 09:30 до 18:30 ч., не е допуснато нарушение на забраната за дискриминация на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. спрямо непълнолетни лица – деца от 13 до 18 годишна възраст, както и спрямо В. П. Ш., на основата на признак „възраст“, доколкото със същата заповед се преследва легитимна цел – опазване на общественото здраве на населението.

За да постанови този резултат, КЗД е приела, че жалбоподателят не е успял да оспори аргументите на ответната страна, че при избора на гранична възраст за децата, са били отчетени социалнопсихологическите промени, които настъпват в периода на юношеството (пубертет), който период е такъв на физическо, психично и социално съзряване между 12-тата и 18-тата година. Органът приел тезата на ответната страна, че стремежът към самостоятелност, независимост от родители и възрастни, както и потребността от себеутвърждаване, често тласка юношите към поемане на рискове и експериментиране, което би повишило риска от предаване на Ковид-19 сред тях и впоследствие у дома. Посочва се, че целта на издаване на процесната заповед е да бъде ограничена възможността от струпване на множество младежи в паркове и създаване на по-висок риск от заразяване към онзи момент, от което следва, че към момента на издаването си заповедта е била обективно оправдана за постигане на законна цел и средствата за постигането ѝ не надвишават необходимото.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, в предвидения от закона 14-дневен срок за обжалване и е насочена срещу годеен за оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна поради следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 от ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочен е издателят на решението, жалбоподателят, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка - какво е решението му по същество на казуса. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Спазени са специалните административнопроизводствени правила, установени в чл. 50 – чл. 70 от ЗЗДискр. В хода на това производство са представени писмени становища от всички страни, съпричастни към казуса и имащи отношение към спора за упражнена дискриминация спрямо жалбоподателя, след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със заключение на докладчика

по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са открити заседания с участие на страните, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспореният административен акт.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в обстоятелството, че като ответник в производството не е конституиран К. А., който е изпълнявал длъжността „министър на здравеопазването“ към момента на издаване на заповедта, а органът министър на здравеопазването. В административния процес административният орган не се отъждествява с физическото лице, което изпълнява съответната длъжност (в случая - министър на здравеопазването). Тъй като твърдяната дискриминация произтича от издаден административен акт – заповед на министъра на здравеопазването, а не от конкретно лично действие на физическо лице, то правилно КЗД е конституирала като ответник в производството не лицето, изпълняващо длъжността „министър на здравеопазването“, а органът – издател на заповедта.

Оспореното решение е издадено и в съответствие с материалните правила.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е разписано, че „неблагоприятно третиране“ е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

От анализа на цитираните норми следва изводът, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. С оглед на изложеното, за да се приеме, че с действията си заинтересованата страна в настоящето производство е третирила по-неблагоприятно жалбоподателя с горепосочената заповед и същата има дискриминационен характер, то тя следва да се основава само и единствено на някой от защитените признаци на засегнатото лице, както и да не е обективно оправдана с оглед преследваната законова цел, както и средствата за постигане на целта да не са

подходящи и необходими.

Настоящият състав на съда изцяло споделя изводите на административния орган за липса на осъществена дискриминация на основата на признак „възраст“, като правилни и законосъобразни. В действителност в т. 1, б. „а“ от заповед № РД-01-239/26.04.2020 г. на министъра на здравеопазването се разрешава единствено на деца до 12 г. да посещават паркове и градини във времето от 09:30 до 18:30 ч. Същественото в случая, обаче е, поради какви причини е била наложена тази рестрикция спрямо лицата от 13-18 години и оправдано ли е било това ограничение с оглед преследваната законова цел. От събраните в преписката пред КЗД документи безспорно се установява, че с посочената заповед са въведени неотложни противоепидемични мерки с цел осигуряване на живота и защита на здравето на гражданите и ограничаване на епидемията от Ковид-19. В този смисъл въведената противоепидемична мярка не е наложена произволно и непропорционално, а е приета, след като са отчетени характерните възрастови особености на децата, преминаващи през пубертета, отличаващи се с по-голяма склонност за събиране на групи и липса на задръжки в общуването, повишаващи риска от предаване на вируса.

Въведеното възрастово ограничение следва да се разглежда и в светлината на направените разяснения с решение № 10 от 23 юли 2020 г. на Конституционния съд по к.д. № 7/2020 г. относно извънредната епидемична обстановка, а именно: „При наличие на обявена извънредна епидемична обстановка е ясно, че е застрашено не само конституционно гарантираното право на живот и здраве на всеки човек, но и на определена общност. Това състояние застрашава по изключително сериозен начин не само посочените права, но може да засегне и други основни права и свободи – право на влизане на територията на държавата, правото на свободно придвижване в нея, правото на посещение на определени обществени места, правото на труд и др. Когато възникне такава обстановка, е безспорно, че гражданите са призвани да отдадат предимство на защитата на ценностите от най-висш порядък пред защитата на техните граждански права и свободи. Причината за това е, че рискът от погубване на човешкия живот и увреждане на човешкото здраве е заплаха за всички други човешки права и свободи, както и за демократичния ред. За да изпълни позитивните си задължения по чл. 28 и чл. 52, ал. 3 от Конституцията, държавата е в правомощието си да предприеме всяко активно действие за гарантиране на живота и здравето на гражданите.“

С оглед гореизложеното съдът приема, че КЗД е постановил законосъобразно решение, за което не са налице посочените в чл. 146 АПК отменителни основания, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, право на разноси на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК имат ответникът и заинтересованите страни. В случая представителят на КЗД е направил такова искане в срока за това, поради което следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Ш., действаща със съгласието на своя баща и процесуален представител адв. П. Ш., срещу Решение № 136/11.04.2024 г. на

Комисията за защита от дискриминация

ОСЪЖДА П. Ш. в качеството на баща и законен представител на В. П. Ш. да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 100 лева, представляваща възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: